In zaak 235/82,

FERRIERE SAN CARLO SpA, gevestigd te Caino, Via Nazionale 1, provincie Brescia, bij de bestuurder F. Busseni, vertegenwoordigd door de raadsman F. Massoni, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de advocaat A. Elvinger, kantoor houdende aldaar, Côte d'Eich 15,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door S. Fabro, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Plateau du Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 13 augustus 1982, waarbij zij aan verzoekster een boete van 165 570 Ecu heeft opgelegd omdat zij het produktiequotum dat haar krachtens artikel 9 van beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 was toegekend voor produkten van de categorie IV (lichte profielen), met 2 007 ton zou hebben overschreden,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, O. Due en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusiën, middelen en de argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en schriftelijke behandeling

A — Overzicht van de feiten

a) De toepasselijke voorschriften

Toen de Commissie in het derde kwartaal van 1980 van oordeel was dat de Europese ijzer- en staalindustrie zich in de zin van artikel 58 EGKS-Verdrag in een uitgesproken crisistoestand bevond en dat de te harer beschikking staande indirecte middelen niet doeltreffende waren gebleken c.q. onvoldoende om er het hoofd aan te bieden, heeft zij gemeend, tot herstel van evenwicht tussen vraag en aanbod, rechtstreeks en met bindende maatregelen in de produktie te moeten ingrijpen.

Zij heeft derhalve bij beschikking nr. 2794/80 van 31 oktober 1980 (PB L 291, blz. 1) voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie van de Gemeenschap een stelsel van staalproduktiequota ingevoerd voor het vierde kwartaal van 1980 en voor de beide eerste kwartalen van 1981.

Volgens artikel 3 van die beschikking stelt de Commissie voor elke onderneming per kwartaal de produktiequota vast op basis van de referentieproduktiecijfers en door toepassing, op die cijfers, van verminderingspercentages.

In artikel 7, lid 1, der beschikking is voorzien dat de ondernemingen, behoudens tijdelijke correcties, verplicht zijn de hun door de Commissie medegedeelde produktiequota in acht te nemen; volgens lid 2 mogen de ondernemingen „met betrekking tot de levering van aan het quotastelsel onderworpen produkten ... voor de leveringen in de gemeenschappelijke markt per categorie produkten niet het percentage overschrijden dat de leveringen in de Gemeenschap uitmaken van het totaal van de leveringen in de loop van de twaalf maanden, vallende in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980, waarin het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest."

Artikel 9 luidt als volgt:

„Aan de ondernemingen die hun produktiequotum of het gedeelte van dit quotum, dat volgens artikel 7, leden 2 en 3, in de gemeenschappelijke markt mag worden geleverd overschrijden zal een boete worden opgelegd die in de regel 75 Ecu bedraagt voor iedere ton waarmede het quotum voor gewoon staal wordt overschreden en 150 Ecu voor iedere ton waarmede het quotum voor speciaal staal wordt overschreden ... Dit bedrag wordt met ingang van de in het besluit waarin boete wordt opgelegd vastgestelde datum met 1 % verhoogd voor elke begonnen maand van vertraging in de betaling."

Volgens de artikelen 10 tot en met 13 zijn de ondernemingen verplicht met ingang van oktober 1980 aan de Commissie maandelijks, per fabriek, opgave te doen van hun produktie van ruw staal en

walserijprodukten, alsook van de onderverdeling van hun leveringen naar leveringen op de gemeenschappelijke markt en uitvoer naar derde landen.

Tenslotte mag de Commissie volgens artikel 14 de bepalingen der beschikking aanpassen „indien de bij deze beschikking en uitvoeringsmaatregelen ervan opgelegde produktie- of leveringsbeperkingen voor een onderneming uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen"; de stukken moeten dan aan de Commissie zijn overgelegd.

b) De situatie waarin Ferriere San Carlo in het vierde kwartaal van 1980 verkeerde

Voor dat kwartaal heeft de Commissie ten aanzien van verzoekster voor produkten van categorie IV een quotum van 5 792 ton staal vastgesteld.

Geconstateerd werd dat verzoekster het haar aldus toegekende produktiequotum met 2 007 ton had overschreden.

De Commissie heeft toen in een beschikking van 13 augustus 1982 de vennootschap Ferriere San Carlo, nadat zij overeenkomstig artikel 36, eerste alinea, EGKS-Verdrag in de gelegenheid was gesteld tot het maken van opmerkingen, een boete van 165 570 Ecu opgelegd.

B — Schriftelijke behandeling

Ferriere San Carlo heeft op 17 september 1982 beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 13 augustus 1982 ingesteld.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het Hof heeft partijen evenwel verzocht vóór de mondelinge behandeling de navolgende vragen te beantwoorden:

A — De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* wordt verzocht vóór 1 mei 1983 de navolgende vragen te beantwoorden:

a) Inlichtingen van algemene aard

1. De Commissie wordt verzocht haar mededelingen aan Ferriere San Carlo SpA, houdende vaststelling van haar produktiequota voor het vierde kwartaal van 1980 tot het vierde kwartaal van 1981, over te leggen.

2. De Commissie wordt verzocht de verklaringen, door haar van de onderneming ontvangen met betrekking tot de produktie van walserijprodukten in die kwartalen, of anders alle gegevens betreffende de staalproduktie der onderneming in het betrokken tijdvak die de Commissie heeft kunnen inwinnen, over te leggen.

b) De inbreuk, principieel gezien

3. De Commissie stelt (conclusie van dupliek, blz. 3, par. 3) de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie, nog voor 7 oktober 1980, te hebben medegedeeld dat een per 1 oktober 1980 in te voeren stelsel van staalproduktiequota in voorbereiding was. Zij wordt uitgenodigd dienaangaande alle nuttige inlichtingen te verschaffen en alle nuttige stukken over te leggen.

4. Erkent de Commissie dat de aan de vennootschap voor het vierde kwartaal van 1980 toegewezen produktiequota bij de inwerkingtreding van beschikking nr. 2794/80/EGKS (geplaatst in het PB van 31 oktober 1980) waren uitgeput, ja overschreden, en dat de onderneming

vervolgens in november en december 1980, om de quota niet nog verder te overschrijden, haar bedrijf tijdelijk heeft stopgezet?

c) De toepasselijkheid der faciliteiten, voorzien in beschikking nr. 2794/80/EGKS van 31 oktober 1980

5. De Commissie wordt uitgenodigd te antwoorden op het middel, dat de vennootschap ontleent aan het feit dat de haar toegekende produktiequota ondanks de uitbreiding van haar potentieel niet zijn aangepast (verzoekschrift blz. 2, vijfde alinea, en repliek blz. 3), en met name te verklaren of verzoekster haar een verzoek krachtens artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 2794/80/EGKS (aanpassing der referentieproduktiecijfers na behoorlijke aanmelding van een investeringsprogramma) heeft gedaan.

6. Heeft verzoekster de Commissie verzocht om toepassing van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80/EGKS (aanpassing van de bepalingen der beschikking wegens door een onderneming ondervonden uitzonderlijke moeilijkheden)?

d) Wijze van berekening der boete

7. Volgens artikel 9 van beschikking nr. 2794/80/EGKS bedraagt de boete in de regel 75 Ecu per ton te veel geproduceerd gewoon staal. Pleegt de Commissie in de praktijk bij de boeteoplegging rekening te houden met hetgeen de onderneming kan opbrengen, en met name ook met door de onderneming ondervonden uitzonderlijke moeilijkheden?

8. De Commissie wordt uitgenodigd verzoeksters conclusies met betrekking tot de wijze van berekening der boete te beantwoorden en zich met name uit te laten over de volgende kwesties:

— wordt de boete voor staalproducenten en voor degenen die alleen als verwerkers optreden, op eenzelfde wijze berekend?

— zo ja, legt de Commissie artikel 58 EGKS-Verdrag dan in die zin uit dat het boetebedrag beperkt blijft tot de door verwerking toegevoegde waarde?

— kan de Commissie nauwkeurig haar standpunt bepalen met betrekking tot de conclusie van verzoekster volgens welke de boete van 165 570 Ecu tot 56 775 Ecu ware te beperken?

B — *Verzoekster* wordt verzocht vóór 1 mei 1983 de navolgende vragen schriftelijk te beantwoorden:

a) Inlichtingen van algemene aard

1. Verzoekster wordt uitgenodigd zich aan de hand van de stukken nader uit te laten over de aard harer bedrijvigheid, met name in het vierde kwartaal van 1980, eventueel voor de oderscheiden sectoren (produktie, verwerking . . .).

2. Verzoekster wordt verzocht per maand van 1980 haar produktiecijfers voor categorie IV, bedoeld in beschikking nr. 2794/80/EGKS, tweede alinea, op te geven.

b) De inbreuk, principieel gezien

3. De vennootschap wordt uitgenodigd haar stelling volgens welke het haar voor het vierde kwartaal van 1980 toegekende produktiequotum op de dag van inwerkingtreding van beschikking nr. 2794/80/EGKS (geplaatst in het PB van 31 oktober 1980) was uitgeput en was overschreden en zij, om het quotum niet nog

verder te overschrijden, in de maanden november en december van 1980 haar bedrijf heeft stilgelegd, met stukken te staven.

c) De toepassing van de faciliteiten, voorzien in beschikking nr. 2794/80/EGKS

4. De vennootschap wordt uitgenodigd gedetailleerd te verklaren in hoeverre zij haar produktiepotentieel heeft gewijzigd en of zij zich overeenkomstig beschikking nr. 2794/80/EGKS (artikel 4, lid 4) tot de Commissie heeft gewend.

5. Heeft de vennootschap de Commissie om toepassing van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80/EGKS (aanpassing wegens uitzonderlijke moeilijkheden) verzocht?

d) De wijze van berekening der boete

6. De vennootschap wordt verzocht alle gegevens over te leggen met behulp waarvan de waarde (per ton) kan worden berekend die door haar op het gebied der verwerking gelegen bedrijvigheid in het vierde kwartaal aan de walserijprodukten werd toegevoegd.

7. De vennootschap wordt uitgenodigd alle inlichtingen te verschaffen die haar bewering dat betaling der boete voor haar ernstige gevolgen zou hebben, zoals stopzetting van betalingen, overlegging van de balans, vermogen te staven.

Bij beschikking van 9 maart 1983 heeft het Hof de zaak krachtens artikel 95, lid 1 en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, naar de Vijfde kamer verwezen.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

a) Primair:

— de beschikking van 13 augustus 1982 ongegrond en mitsdien nietig te verklaren;

b) Subsidiair:

— bijaldien het Hof mocht menen aan verzoekster een straf te moeten opleggen, de boete te verlagen tot een bedrag dat haar argumenten en verklaringen recht doet wedervaren;

c) kosten rechtens.

d) In haar conclusie van repliek heeft verzoekster voorts geconcludeerd dat haar op haar financiële toestand en de conjunctuur in de ijzer- en staalindustrie afgestemde „voorwaarden en termijnen" zullen worden vergund.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

a) het beroep ongegrond te verklaren;

b) verzoekster in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De vennootschap *Ferriere San Carlo* meent dat er principieel geen boete mocht worden opgelegd en bestrijdt tevens het boetebedrag.

A — De boeteoplegging: principiële opmerkingen

1. Het middel volgens hetwelk de bestreden beschikking onrechtmatig zou zijn, omdat niet in aanmerking zou zijn genomen dat de aan verzoekster verweten overschrijding der quota

uitsluitend aan de export van 2 000 ton staal naar een derde land (Libië) moet worden toegeschreven

a) San Carlo betoogt dat de overschrijding der quota waaraan zij zich zou hebben schuldig gemaakt, uitsluitend moet worden toegeschreven aan het feit dat zij tweemaal, namelijk op 10 november en 4 december 1980, een partij van 1 000 ton naar Libië heeft geëxporteerd.

Zij meent dat haar terzake van de levering van twee bestellingen buiten de Gemeenschap geen verwijt mag worden gemaakt en wijst erop dat het tonnage dat met die bestellingen gemoeid was, precies overeenkomt met het tonnage waarmede zij haar quota zou hebben overschreden.

Verzoekster betoogt dat wanneer het EGKS-Verdrag, zoals de Commissie stelt, haar niet verplicht bepaalde voor uitvoer bestemde gedeelten der produktie buiten de quotaregeling te brengen, het de Commissie evenmin verplicht een onderneming die buiten de EEG geleverd heeft, te straffen, temeer waar verzoekster aldus in de geest van het Verdrag, i.e. in de lijn van de artikelen 3 en 4 van het Verdrag, heeft gehandeld en in een Lid-Staat gevestigde concurrenten ook geen enkele schade heeft berokkend.

b) Volgens de Commissie dient allereerst te worden bedacht dat het begrip levering met het begrip produktie niets uitstaande heeft.

Met iedere beperking der produktie zijn, volgens de Commissie, zowel de verkoopmogelijkheden op de gemeenschappelijke markt als de exportmogelijkheden gemoeid.

Het EGKS-Verdrag verplicht de Commissie dan ook niet bepaalde voor export bestemde gedeelten der produktie buiten de quotaregeling te brengen.

Zoals het Hof in het op 7 juli 1982 in de zaak 119/81 (Klöckner Werke AG) gewezen arrest heeft overwogen, staat de buitenhandel uitsluitend ter beoordeling van de Commissie, die in zoverre zowel de specifieke behoeften van de ijzer- en staalmarkt van de Gemeenschap als de belangen van de Gemeenschap in haar betrekkingen met derde landen recht moet doen wedervaren.

In de tweede plaats wijst de Commissie erop dat zij nimmer heeft gesteld dat het quotum juist door de export naar Libië zou zijn overschreden; haar diensten hebben slechts vastgesteld dat de vennootschap het haar voor het vierde kwartaal van 1980 toegekende quotum had overschreden, en het feit dat verzoekster ter rechtvaardiging van die overschrijding een naar Libië uitgevoerde partij staal — ten belope van het bedrag der overschrijding — ter sprake brengt, maakt de bestreden beschikking geenszins ongegrond.

2. Het middel volgens hetwelk er aan beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie, krachtens welke de beschikking van 13 augustus 1982 is vastgesteld, ten onrechte terugwerkende kracht zou zijn toegekend

a) San Carlo betoogt dat er aan de bestreden beschikking terugwerkende kracht is toegekend, hetgeen om twee redenen onrechtmatig zou zijn:

— bij de eerste, op 10 november 1980 naar Libië verzonden partij van 1 000 ton, ging het om een bestelling van 7 oktober 1980, i.e. om een bestelling van vóór de inwerkingtreding van beschikking nr. 2794/80, die op 31 oktober 1980 in het Publikatieblad is verschenen;

— ten onrechte zou, voor de vaststelling der overschrijding, de produktie over

de drie laatste maanden van 1980 in aanmerking zijn genomen, ofschoon de produktie over oktober en vóór 31 oktober binnengekomen bestellingen als regel buiten beschouwing worden gelaten. Daarmede wordt het verwijt der Commissie voor tenminste de helft ontzenuwd.

b) In haar verweerschrift heeft de Commissie betoogd dat beschikking nr. 2794/80 zelfs op lopende contracten moest worden toegepast, op welke regel voor verzoeksters leveringen aan Libië geen uitzondering kon worden gemaakt.

De Commissie heeft doen zeggen voor repliek dat de quotaregeling, gezien het teruglopen van de staalmarkt, ten spoedigste tot toepassing moest komen en dat bepaalde ondernemingen moest worden belet van een abnormale opvoering van hun produktie in oktober 1980 te profiteren.

Van die noodzaak heeft zij de ondernemingen vóór 7 oktober 1980, toen de zaak aan de Raad werd voorgelegd, in kennis gesteld.

In ieder geval zijn de ondernemingen er officieel van verwittigd dat de Commissie doende was om, op grondslag van artikel 58 van het Verdrag, voor de produktie van de onderscheiden ijzer- en staalondernemingen een stelsel van kwartaalquota in te voeren, welke quota ook voor het vierde kwartaal van 1980 zouden gelden; zij heeft dit de ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap zowel in haar beschikking nr. 2613/80/EGKS van 10 oktober 1980 als in haar mededeling van 11 oktober 1980 doen weten.

Ook gaaat het niet aan te zeggen dat er aan beschikking nr. 2794/80 ten onrechte terugwerkende kracht werd toegekend; in aanmerking genomen de gebruikelijke driemaandelijkse produktieplanning — en jaarbalansen — in de ijzer- en staalindustrie, konden de ondernemingen tot een betere aanpassing van hun planning alleen in staat worden gesteld als men de kwartaalquota op 1 oktober 1980 deed ingaan.

En om iets te doen aan de moeilijkheden waarvoor de beschikking de ondernemingen kon plaatsen, is in artikel 14 voorzien dat de Commissie de bepalingen kon aanpassen wanneer de onderneming zich voor uitzonderlijke moeilijkheden geplaatst mocht zien.

Verzoekster heeft van die mogelijkheid geen gebruik gemaakt, hetgeen aan de diensten der Commissie niet kan worden verweten; dat verzoekster dit heeft nagelaten levert geen verzachtende omstandigheid op.

3. Het middel volgens hetwelk door de bestreden beschikking de artikelen 3, 4 en 33 van het EGKS-Verdrag en artikel 14 van beschikking nr. 2794/80 zouden zijn geschonden

a) San Carlo meent dat zij binnen de EEG gevestigde concurrerende ondernemingen niet heeft benadeeld, nu zij haar produktieoverschot buiten de EEG heeft geleverd.

Dat hiermede in de boetebeschikking geen rekening is gehouden, houdt een miskenning van genoemde bepalingen in. Lezing van de artikelen 3 en 4 van het EGKS-Verdrag leert dat men verzoekster niet had moeten straffen, doch haar

had dienen geluk te wensen omdat zij de door de Commissie gehuldigde beginselen, zoals die door het Hof zijn bekrachtigd, op de juiste wijze heeft toegepast.

Een boeteoplegging wegens de levering van 2 000 ton buiten de EEG betekent:

— hetzij dat de aan de levering verbonden winst wordt geannuleerd door een boete ten faveure van de gesubsidieerde niet-rendabele ondernemingen;

— hetzij dat een derde land van het leveringsverbod profiteert.

In elk van beide gevallen zou de vennootschap het slachtoffer zijn van een discriminatie die zich met letter en geest van de artikelen 3 en 4 niet verdraagt.

b) In de eerste plaats houdt dit middel volgens de Commissie in zijn algemeenheid slechts een herhaling in van het onder 1 besproken middel, immers het berust in hoofdzaak op de stelling dat het overschot naar derde landen mocht worden uitgevoerd. De Commissie verwijst in zoverre naar haar onder 1 gegeven antwoord.

De bewering dat de artikelen 3 en 4 van het Verdrag zouden zijn geschonden, geeft de Commissie in de tweede plaats aanleiding te betogen dat in die artikelen in feite een algemene beschrijving van de doelstellingen der Gemeenschap wordt gegeven, waarin meer dan tien verschillende doelstellingen worden genoemd. De verwezenlijking van al die doelstellingen kan niet gelijktijdig worden nagestreefd, zodat er een keus moet worden gedaan, hetgeen vooral geldt wanneer een crisis uitzonderlijke maatregelen rechtvaardigt.

Wanneer de Commissie alsdan besluit bij voorkeur naar de verwezenlijking van een aantal dier doelstellingen te streven, beschikt zij volgens 's Hofs vaste jurisprudentie over ruime discretionaire bevoegdheden.

In de quotaregeling heeft men ten duidelijkste zijn keus op de verwezenlijking der wezenlijke doelstellingen bepaald, in dier voege dat men een aanpassing van de produktie aan de vraag mogelijk heeft gemaakt en de nog ernstiger economische en sociale moeilijkheden waartoe, wat de betrokken produkten betreft, een verbroken evenwicht tussen vraag en aanbod zou kunnen leiden, heeft kunnen voorkomen.

In de derde plaats heeft de Commissie met betrekking tot de gestelde schending van de artikelen 33 van het EGKS-Verdrag en 14 van beschikking nr. 2794/80 betoogd dat het middel in zijn verschillende onderdelen zo vaag is geformuleerd dat er niet wel op kan worden geantwoord.

In de vierde plaats heeft de Commissie de door verzoekster gestelde discriminatie betwist, betogende dat het boetebedrag niet aan onrendabele ondernemingen ten goede komt en dat het niet aangaat te stellen dat derde landen van het leveringsverbod profiteren, immers zodanig verbod bestaat niet.

Er zou volgens verweerster slechts van discriminatie mogen worden gesproken, wanneer de Commissie leveringen buiten de gemeenschappelijke markt buiten het quotastelsel zou hebben gebracht, omdat de betrokken ondernemingen dan, vergeleken met ondernemingen die alleen voor de binnenmarkt werken, een ongerechtvaardigd voordeel zouden hebben genoten.

4. Het middel volgens hetwelk in de bestreden beschikking aan verzoekster ten onrechte zou zijn verweten niet de in de artikelen 10 en 14 van beschikking nr. 2794/80 bedoelde opgaven te hebben gedaan.

a) San Carlo betoogt dat de onderneming een klein familiebedrijf is en dat zij, met tal van voor de EGKS ingevoerde regelingen niet op de hoogte, te goeder trouw heeft nagelaten de in de artikelen 10 e.v. van beschikking nr. 2794/80 verlangde opgaven te doen, menende dat naar derde landen uitgevoerde partijen niet onder de quotaregeling vielen.

b) De Commissie acht dit middel rechtens en feitelijk ongegrond.

Het is rechtens ongegrond: een ieder wordt geacht de wet te kennen, hetgeen temeer geldt nu er aan de invoering van het stelsel van staalquota uitgebreide bekendheid was gegeven. Het is feitelijk ongegrond, omdat de onderneming zich voor de nodige inlichtingen zeer wel tot de diensten der Commissie had kunnen wenden.

5. Het middel volgens hetwelk de bestreden beschikking onrechtmatig zou zijn omdat daarin met de houding, door verzoekster na 31 oktober 1980 aangenomen, geen rekening werd gehouden

a) San Carlo betoogt dat zij haar bedrijf in de maanden november en december 1980 tijdelijk heeft stilgelegd om het niet tot een overschrijding van haar produktiequota te laten komen.

Zij beschouwt dit als een bewijs temeer van haar goede trouw en van het feit dat zij, na afdoening van uit derde landen binnengekomen bestellingen, overschrijding van de haar toegekende quota heeft willen vermijden.

b) De Commissie stelt hier tegenover dat de ingevoerde regeling een stelsel van kwartaalquota is, volgens hetwelk een gedeelte van het quotum naar een volgende periode kan worden overgedragen; het omgekeerde is niet mogelijk.

Als de onderneming dus in de loop van een volgend kwartaal tot beperking van haar produktie is overgegaan, zijn daaraan, wat de rechtmatigheid van de boetebeschikking betreft, geen gevolgen verbonden.

6. Het middel volgens hetwelk de aan verzoekster toegekende quota, ondanks haar gestegen produktiepotentieel, niet zijn gewijzigd

a) San Carlo betoogt dat zij, na de Commissie daarvan in kennis te hebben gesteld en nadat er drie inspecties in haar bedrijf hadden plaatsgehad, een nieuwe walsstraat in werking heeft gesteld.

Die nieuwe walsstraat bracht een aanzienlijke stijging en rationalisatie van haar produktie. Zij bevond zich derhalve in de omstandigheden bedoeld in de artikelen 14 van beschikking nr. 2794/80, 13 en 14 van beschikking nr. 1831/81/EGKS van de Commissie van 24 juni 1981 en 14 en 15 van beschikking nr. 1696/82/EGKS van de Commissie van 30 juni 1982.

b) De Commissie heeft op dit middel niet geantwoord.

7. Het middel volgens hetwelk de Commissie verzoekster voor het derde kwartaal van 1981 ten onrechte een overschrijding van 142 ton zou verwijten

a) San Carlo brengt deze overschrijding ter sprake, stellende dat zij zou zijn ingetreden nadat haar produktiepotentieel, vergeleken met haar vroegere werkelijke potentieel — op grondslag waarvan haar de litigieuze quota waren toegewezen —, was gestegen.

Nader haar standpunt bepalend, heeft verzoekster doen weten dat de gewraakte overschrijding door alsnog toegewezen nieuwe quota schijnt te zijn gedekt en dat zij zich in zoverre aan 's Hofs oordeel refereert.

b) De Commissie meent dat dit middel buiten beschouwing moet worden gelaten, omdat het gebeurlijkheden betreft die met de bestreden beschikking geen verband houden en in casu niet in geding zijn.

B — Het boetebedrag

1. De gevolgen van de omstreden boete

a) San Carlo betoogt dat zij, mocht zij de opgelegde boete werkelijk hebben te betalen, haar bedrijf zou moeten sluiten en haar 30 personeelsleden zou hebben te ontslaan.

Haar geringe eigen kapitaalinbreng en haar schuldenlast zouden in zodanig geval tot faillissement leiden.

b) De Commissie wijst erop dat zij zich, al mochten de door verzoekster gestelde moeilijkheden zich werkelijk voordoen, gezien de ernst van de situatie op de staalmarkt van de Gemeenschap, door de economische toestand in verzoeksters bedrijf niet zou mogen laten weerhouden van oplegging van een boete die eerbiediging van haar beschikking afdwingt.

2. De wijze van berekening der boete

a) San Carlo vestigt 's Hofs aandacht op het boetebedrag, bij welks vaststelling van een in de regel toepasselijke schatting van 82,5 Ecu per ton te veel geproduceerd staal is uitgegaan.

Zij wijst erop dat de boete volgens artikel 58 van het Verdrag ten hoogste de waarde van de onrechtmatige produktie mag bedragen.

Mocht het Hof dus menen dat er in beginsel een boete kan worden opgelegd, dan zou het boetebedrag opnieuw moeten worden berekend op de navolgende grondslagen:

— een overschrijding van slechts 1 000 ton;

— een beperking van het boetebedrag tot de over die 1 000 ton behaalde winst, ofwel 56 775 Ecu in plaats van de opgelegde 165 570 Ecu;

— een rente van 1 % per maand vanaf 25 oktober 1982.

b) De Commissie meent dat verzoekster langs de weg van een speelse interpretatie van de term „waarde van de ongeoorloofde produktie" streeft naar een verlaging van de boete, stellende dat de winst, behaald over de naar Libië geëxporteerde partij, zou hebben gelegen beneden het basisbedrag van 82,5 Ecu per ton, waarvan bij de vaststelling van de opgelegde boete werd uitgegaan.

De Commissie beperkt er zich in zoverre toe dat aan het dossier in zijn huidige stand niet kan worden afgelezen hoe groot de winstmarge van de onderneming op de hierbedoelde markt is geweest.

In ieder geval zou het werkelijke probleem elders zijn gelegen. Dat de onderneming haar overschrijding met behulp van een export naar Libië tot hetzelfde bedrag tracht te rechtvaardigen, wil volgens de Commissie niet zeggen dat men, ter vaststelling van de waarde der ongeoorloofde produktie als bedoeld in artikel 58 van het Verdrag, de waarde van die transactie bij de bepaling van het

boetebedrag in aanmerking heeft te nemen.

De Commissie meent dat het alleen op haar weg ligt tegen de overschrijding op te treden.

Tenslotte wijst de Commissie erop dat de in artikel 58 van het Verdrag gebezigde term „waarde van de ongeoorloofde produktie" de handels- of verkoopwaarde betekent, en niet, zoals verzoekster waar wil hebben, de winstmarge betreft.

Vervolgens betoogt de Commissie, dat artikel 58 van het Verdrag slechts wordt miskend wanneer het boetebedrag de verkoopprijs te boven gaat, hetgeen in casu niet het geval is.

C — Het verlangde uitstel van betaling

1. San Carlo betoogt dat er, mocht het Hof menen de opgelegde boete te moeten bevestigen, als in het verleden „redelijke voorwaarden en termijnen" zouden moeten worden gesteld, waarbij te denken valt aan de in de Benelux gebruikelijke en wettelijke termijn van 15 jaar — met interest —, in voege als in de beschikking van 13 augustus 1982 voorzien.

2. De Commissie ontkent in het verleden ooit zulke termijnen — met aldus berekende rentepercentages — te hebben aanvaard.

Zij stelt dat de betalingstermijnen thans worden toegekend op grondslag van een beschikking van de Commissie d.d. 5 april 1977, waarin een termijn van ten hoogste 12 maanden — met bankrente — is voorzien.

IV — De antwoorden, door partijen gegeven op door het Hof gestelde vragen

A — Antwoorden van de Commissie

— *Vraag a) — 1. en — 2:* de Commissie heeft de verlangde stukken en verklaringen overgelegd.

— *Vraag b) — 3:* de Commissie legt afschriften over van de processenverbaal van twee vergaderingen, door haar op 4 en 17 oktober 1980 met de Italiaanse onafhankelijke producenten gehouden om hen van de invoering van een stelsel van staalproduktiequota op de hoogte te stellen.

— *Vraag b) — 4:* de Commissie betoogt dat de onderneming haar produktiequota op de dag van inwerkingtreding van beschikking nr. 2794/80, 31 oktober 1980, niet had uitgeput of overschreden. De produktie der onderneming was voor het laatste kwartaal van 1980 de volgende: oktober: 3 166 ton; november: 2 194 ton; december: 2 439 ton, ofwel een totaal van 7 798 ton. Waar het quotum dat de onderneming voor het vierde kwartaal was toegekend en haar op 1 november 1980 werd medegedeeld, 5 733 ton bedroeg, is de produktie in november en december voortgezet en is de overschrijding pas in december ingetreden.

— *Vraag c) — 5:* de Commissie verklaart dat er bij een controle in het bedrijf van Ferriere San Carlo op 5 februari 1981, wat de installaties betreft, geen enkele wijziging werd geconstateerd. In een brief van 2 juni 1981 heeft de onderneming de Commissie in algemene bewoordingen medegedeeld dat er tot een verbetering van haar installaties was overgegaan, reden waarom zij om aanpassing van haar quota overeenkomstig artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 2794/80 had verzocht.

Dat verzoek is herhaald en toegelicht in een telex van 22 juli 1981, waarin San Carlo de Commissie mededeelde *voornemens* te zijn tot wijziging van haar installaties *in de maand augustus 1981* over te gaan.

In antwoord hierop hebben de diensten der Commissie in een brief van 7 augustus 1981, met het oog op een mogelijke toepassing van artikel 13 van beschikking nr. 1831/81/EGKS, om nadere inlichtingen verzocht, immers het ging om een nieuwe investering en om inbedrijfneming na juli 1981.

In een brief van 22 september 1981 heeft San Carlo nader verklaard dat bedoelde wijzigingen een eerste stap waren in de richting van een modernisatie die in december 1981 zou zijn voltooid.

Er heeft toen op 21 oktober 1981 een nieuwe controle plaatsgevonden, waarbij kon worden vastgesteld dat er van een nieuwe walsstraat geen sprake was, noch ook van werkzaamheden die ten minste tot verdubbeling van de produktiecapaciteit leidden, hetgeen de toekenning van aanvullende quota volgens artikel 13 van beschikking nr. 1831/81 onmogelijk maakte.

Op 27 januari 1982 heeft men de onderneming dan ook een afwijzende beschikking doen toekomen.

Op 24 september 1982 heeft San Carlo de Commissie doen weten dat er met de werkzaamheden, verbonden aan de vervanging van de oude installaties, meer tijd gemoeid was geweest dan men had voorzien; zij zouden tot april 1982 hebben geduurd.

Er is toen, op 26 oktober 1982, vanwege de Commissie een nieuwe controle gehouden, waarbij kon worden vastgesteld dat de wijzigingen tussen augustus 1981 en februari 1982 hun beslag hadden gekregen en dat de produktiecapaciteit daarbij meer dan verdubbeld was.

Met ingang van het vierde kwartaal van 1981 zijn de produktiequota toen, overeenkomstig artikel 13 van beschikking nr. 1831/81, opnieuw aangepast; de desbetreffende beschikking is op 22 november 1982 aan de onderneming medegedeeld.

— *Vraag c) — 6:* de Commissie verklaart dat de onderneming in het geheel niet om toepassing van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80/EGKS heeft gevraagd.

— *Vraag d) — 7, en d) — 8, eerste en tweede alinea:* de antwoorden, door de Commissie op deze vragen gegeven, zijn woordelijk gelijkluidend aan de antwoorden, door haar in de zaak 234/82 (Ferriere di Roè Volciano) gegeven op de vragen, gesteld onder d) — 6 en 7, eerste en tweede alinea.

— *Vraag d) — 8, derde alinea:* de Commissie meent dat er met de criteria van toegevoegde waarde of winstmarge niet kan worden gewerkt; dit zou uit het voor San Carlo gegeven voorbeeld wel blijken.

De wederpartij gebruikt volgens de Commissie het cijfer van 75 000 lire per ton, waarvan in haar conclusie in de zaak Roè Volciano sprake is.

Maar dat cijfer vond in die zaak zijn rechtvaardiging in het feit dat Roè Volciano een uitsluitend voor rekening van derden verwerkende industrie is.

Bij San Carlo zijn die voorwaarden niet vervuld, en wat het aan haar op te leggen boetebedrag betreft, acht de Commissie genoemd cijfer, economisch gezien, uit de lucht gegrepen.

B — Antwoorden van de vennootschap San Carlo

De vennootschap heeft de zeven vragen die haar door het Hof zijn gesteld, eigenlijk niet beantwoord.

— Aanvankelijk heeft zij zonder commentaar een lijst overgelegd van de stukken die op 19 april 1983 ter griffie zijn ingekomen (13 documenten, voornamelijk samenvattingen van dagproduktiestaten, telexen, rekeningen, brieven van de Commissie, alsook een proces-verbaal van een door de Raad van Toezicht ingesteld onderzoek).

— Nadien heeft zij een op 25 april 1983 ter griffie ingeschreven document overgelegd, waarin is aangegeven op welke door het Hof gestelde vragen de eerder overgelegde stukken betrekking hebben.

V — Mondelinge behandeling

De zaak is ter terechtzitting van 21 september 1983 bepleit door verzoekster, vertegenwoordigd door de advocaat F. Massoni, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door S. Fabro, gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 26 oktober 1983 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 17 september 1982 ter griffie van het Hof ingediend request heeft de vennootschap Ferriere San Carlo krachtens artikel 36, tweede alinea, EGKS-Verdrag beroep ingesteld tegen de beschikking van de Commissie d.d. 13 augustus 1982, waarbij haar krachtens artikel 58 EGKS-Verdrag een boete is opgelegd, alsook tegen de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie (PB L 291, blz. 1).

2 In de bestreden beschikking wordt vastgesteld dat verzoekster het produktiequotum dat de Commissie haar voor het vierde kwartaal 1980 voor produkten van categorie IV had toegekend, met 2 007 ton — en daarmede het quotum met meer dan 10 % — heeft overschreden, weshalve zij aan San Carlo krachtens artikel 9, eerste en tweede alinea, van voormelde algemene beschikking, een boete van 2 007 × 82,5 = 165 570 Ecu heeft opgelegd.

3 In haar beroepschrift vordert verzoekster primair nietigverklaring van de omstreden boetebeschikking en subsidiair verlaging van de boete, alsook door het Hof te stellen „voorwaarden en termijnen" die op haar financiële situatie en op de conjunctuur in de ijzer- en staalindustrie zijn afgestemd.

De vordering dat de bestreden beschikking zal worden nietig verklaard

4 Tot staving van haar tot nietigverklaring strekkende vordering roept verzoekster de navolgende middelen in: in de bestreden beschikking zou niet in aanmerking zijn genomen dat de haar verweten overschrijding uitsluitend een naar een derde land uitgevoerde partij staal heeft betroffen; aan algemene beschikking nr. 2794/80, die aan de bestreden beschikking ten grondslag ligt, zou ten onrechte terugwerkende kracht zijn toegekend; de bestreden beschikking zou een miskenning inhouden van de artikelen 3 en 4 van het EGKS-Verdrag; de bestreden beschikking zou een miskenning inhouden van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80 en artikel 33 van het EGKS-Verdrag; het aan verzoekster toegekende quotum zou, ondanks haar toegenomen produktiepotentieel, niet zijn gewijzigd; de door verzoekster na 31 oktober 1980 aangenomen houding zou in de bestreden beschikking niet in aanmerking zijn genomen.

Het eerste middel van het beroepschrift

5 Verzoekster betoogt dat de haar verweten overschrijding uitsluitend de uitvoer — op 10 november en 4 december 1980 — naar Libië betreft van twee partijen van 1 000 ton. Zij meent dat de Commissie een onderneming niet wegens uitvoer naar een derde land behoort te straffen, te minder omdat verzoekster, dusdoende, in de geest van het Verdrag, zoals die uit de artikelen 3 en 4 spreekt, heeft gehandeld en zij haar in een Lid-Staat gevestigde concurrenten in het geheel niet heeft benadeeld.

6 Zoals het Hof in andere arresten heeft overwogen, staat de vraag of in het kader van krachtens artikel 58 EGKS-Verdrag te nemen maatregelen, de buitenhandel in aanmerking moet worden genomen, ter beoordeling van de Commissie, die daarbij zowel met de eigen behoeften van de ijzer- en staalmarkt van de Gemeenschap als met de belangen van de Gemeenschap in haar betrekkingen tot derde landen rekening heeft te houden. Aan artikel 58 mag derhalve niet worden afgelezen dat de Commissie verplicht zou zijn de produktie welke bepaalde ondernemingen bij voorkeur voor de exportmarkten

zouden willen bestemmen, buiten de quotaregeling te brengen. Het middel moet derhalve worden verworpen.

7 De Commissie heeft er voorts terecht op gewezen dat de boeteoplegging niet vanwege de uitvoertransactie, maar vanwege de totale produktie over het betrokken kwartaal is geschied. En de instructie heeft geleerd dat verzoekster alleen in de maand december 1980, i.e. na de verwezenlijking van haar voor een derde land bestemde produktie, 2 439 ton ijzer- en staalprodukten, ofwel meer dan het totaal der gewraakte overschrijding, heeft geproduceerd.

Het tweede middel

8 Verzoekster betoogt dat aan de bestreden beschikking terugwerkende kracht is toegekend, hetgeen om twee redenen onrechtmatig zou zijn: enerzijds ging het bij de eerste, op 10 november 1980 naar een derde land verzonden partij van 1 000 ton, om de uitvoering van een contract dat op 7 oktober 1980, dus vóór de inwerkingtreding van de in het Publikatieblad van 31 oktober 1980 geplaatste beschikking nr. 2794/80, was afgesloten; anderzijds zou er, ter vaststelling van de overschrijding, ten onrechte rekening zijn gehouden met de produktie over de drie laatste maanden van 1980, terwijl de maand oktober en vóór 31 oktober aanvaarde leveringsopdrachten volgens de gewone gang van zaken buiten beschouwing hadden moeten worden gelaten. Volgens verzoekster had de Commissie derhalve haar grief voor ten minste de helft van de gewraakte overschrijding, moeten laten vallen.

9 Hierop dient te worden geantwoord dat, naar het Hof meermalen heeft uitgesproken (arrest, op 16. 2. 1982 gewezen in de zaak SpA Metallurgica Rumi/Commissie, 258/80, Jurispr. blz. 487; arrest, op 16. 2. 1982 gewezen in de zaak Ferriera Padana SpA/Commissie, 276/80, Jurispr. blz 517), beschikking nr. 2794/80/EGKS niet werkelijk terugwerkt, immers de ondernemingen konden, teneinde zich aan hun kwartaalquota te houden en aldus overschrijding te voorkomen, hun produkties over de maanden november en december aanpassen. En het rechtszekerheidsbeginsel moge zich ertegen verzetten dat een handeling van de Gemeenschap op een vóór publikatie gelegen datum ingaat, het kan uitzondering lijden wanneer het te bereiken doel zulks verlangt en wanneer het gewettigd vertrouwen van de betrokkenen wordt geëerbiedigd.

10 In casu heeft men, om te voorkomen dat de ondernemingen, in het vooruitzicht van verlagingen hunner quota, hun produktie over de maand oktober zouden opvoeren, ook die maand onder het stelsel moeten brengen.

11 Voorts heeft de Commissie het gewettigd vertrouwen van betrokkenen recht doen wedervaren door de mededeling van 11 oktober 1980 (PB C 264, blz. 2), volgens welke zij voornemens was de maand oktober onder het quotastelsel te brengen, alsook voor de beschikking van diezelfde dag waarbij de ondernemingen werden verplicht inlichtingen betreffende hun produktie over de maand oktober 1980 te verstrekken.

12 Uit de door de Commissie overgelegde stukken blijkt voorts dat zij met de onafhankelijke producenten uit Italië op 4 en 17 oktober 1980 heeft vergaderd, teneinde hen van de invoering van het stelsel van staaltproduktiequota op de hoogte te stellen.

13 Ook al heeft de Commissie daarbij het niveau der quota niet gepreciseerd — hetgeen de ondernemingen kan hebben belet om, teneinde te voorkomen dat hun produktie de kwartaalquota zou overschrijden, aan de aanbevelingen der Commissie nauwkeurige consequenties te verbinden —, van de bedoelingen der Commissie waren zij althans op de hoogte gebracht.

14 Ook het tweede middel dient derhalve te worden verworpen.

Het derde middel

15 San Carlo stelt aan binnen de EEG gevestigde concurrerende ondernemingen geen enkel nadeel te hebben berokkend, nu zij het overschot buiten de Gemeenschap heeft geleverd. Dat hiermede in de bestreden beschikking geen rekening werd gehouden, zou een miskenning van de artikelen 3 en 4 EGKS-Verdrag inhouden, met name voor zover de Commissie daarin wordt verplicht aan de ondernemingen de verwerving van een minimum aan bronnen van inkomsten mogelijk te maken, het niveau der werkgelegenheid en

voldoende produktiecapaciteit te handhaven en een regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie te verzekeren.

16 Dit middel moet worden geacht de rechtmatigheid van algemene beschikking nr. 2794/80 — ten exceptieve — nogmaals aan de orde te stellen.

17 Naar het Hof in antwoord op vergelijkbare betogen (voormeld arrest, op 16. 2. 1982 gewezen in de zaak Ferriera Padana SpA; arrest, op 7. 7. 1982 gewezen in de zaak Klöckner/Commissie EG, 119/81, Jurispr. 1982, blz. 2627), houdt verzoeksters stelling een miskenning in van de bedoeling waaraan artikel 58, binnen de verdragsystematiek, in werkelijkheid beantwoordt. De bepaling wil de Gemeenschap in staat stellen het hoofd te bieden aan een door teruggang van de vraag veroorzaakte crisissituatie. Zij voorziet de invoering van een produktiequotaregeling, bedoeld om de consequenties waartoe een aanpassing van de produktie en verminderde afzetmogelijkheden leiden, billijk over de gezamenlijke ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap te verdelen.

18 De met deze beperkende maatregelen beoogde marktsanering moet op lange termijn handhaving of herstel van de rentabiliteit der ondernemingen mogelijk maken en daarvan afhankelijke arbeidsplaatsen zoveel mogelijk in stand houden. Anders dan verzoekster heeft beweerd, wordt de Commissie door deze bepaling evenwel geenszins verplicht aan de verschillende individuele ondernemingen een, op hun eigen criteria van rentabiliteit en bedrijfsontwikkeling afgestemde, minimumproduktie te verzekeren. Artikel 58 is bedoeld om de door de economische conjunctuur opgelegde beperkingen zo billijk mogelijk over de gezamenlijke ondernemingen te verdelen, en niet om aan de ondernemingen een aan hun capaciteit geëvenredigde minimum-bezetting te waarborgen.

19 Wat met name de door verzoekster ingeroepen, in artikel 58, lid 2, genoemde artikelen 2-4 betreft, zij erop gewezen, dat de in die artikelen omschreven algemene doelstellingen voortdurend op de economische omstandigheden moeten worden afgestemd en dat het niet aangaat de verwezenlijking van één dier doelstellingen bij die der andere doelstellingen te doen voorgaan. De handhaving der werkgelegenheid wordt in artikel 58, lid 2, ter sprake gebracht in samenhang met een reguleringsvoorziening waarvan de Commissie geen gebruik gemaakt heeft. Voorts zij vermeld dat de Com-

misie bij invoering van de quotaregeling aan de noodzaak de werkgelegenheid zoveel mogelijk te handhaven, niet heeft voorbijgezien, immers in het kader van artikel 4, lid 3, van beschikking nr. 2794/80 heeft zij de bezettingsgraad in aanmerking genomen.

20 Ook dit middel moet derhalve worden verworpen.

Het vierde middel

21 Verzoekster betoogt dat in de bestreden beschikking de artikelen 14 van beschikking nr. 2794/80 en 33 EGKS-Verdrag worden miskend.

22 Het Hof stelt vast dat verzoekster tot staving van dit middel geen enkel bewijs heeft bijgebracht, zodat slechts verwerping kan volgen.

Het vijfde middel

23 Verzoekster stelt dat het haar voor het vierde kwartaal van 1980 toegekende quotum ongewijzigd is gebleven, ondanks het feit dat haar produktiepotentieel door de inbedrijfstelling van een nieuwe walsstraat was gestegen. Zij meent derhalve dat de bestreden beschikking een miskenning inhoudt van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80, van de artikelen 13 en 14 van beschikking nr. 1831/81 van 24 juni 1981 (PB L 180, blz. 1) en van de artikelen 14 en 15 van beschikking nr. 1696/82/EGKS van de Commissie van 30 juni 1982 (PB L 191, blz. 1).

24 Het Hof wijst er allereerst op dat verzoekster zich, nu de gewraakte overschrijding in het vierde kwartaal van 1980 heeft plaatsgehad, alleen kan beroepen op artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 2794/80, luidende als volgt:

„In het geval dat een onderneming ingevolge een naar behoren aangemeld investeringsprogramma, waarvoor de Commissie geen negatief advies heeft gegeven, na 1 juli 1980 een nieuwe installatie in bedrijf stelt, zal de Commissie de referentieproduktiecijfers van deze onderneming aanpassen mits door haar wordt vastgesteld dat de aldus geschapen nieuwe produktiemogelijkheid

het totaal van de produktiemogelijkheden van de vier categorieën produkten op een niveau brengt dat het totaal van de in 1979 bestaande produktiemogelijkheden met tenminste 15 % overschrijdt."

25 Het Hof wijst er in de tweede plaats op dat blijkens de instructie en de door verzoekster onweersproken gebleven antwoorden van de Commissie op s' Hofs vragen weliswaar door verzoekster aan de Commissie meermalen om vaststelling van de verbetering harer installaties is verzocht, doch uiteindelijk, na een nieuwe inspectie door de diensten der Commissie, pas 26 oktober 1982 kon worden vastgesteld dat er tussen augustus 1981 en februari 1982 wijzigingen in haar installaties waren aangebracht en dat verzoeksters produktiecapaciteit daardoor meer dan verdubbeld was. De Commissie is toen, bij een 22 november 1982 aan de onderneming medegedeelde beschikking, krachtens artikel 13 van beschikking nr. 1831/81 overgegaan tot aanpassing van de produktiequota die de ondernemingen met ingang van het vierde kwartaal van 1981 waren toegekend.

26 Uit een en ander blijkt dat verzoekster in ieder geval niet kan vragen om aanpassing van de — uitsluitend in geding zijnde — produktiequota die haar voor het vierde kwartaal van 1980 zijn toegekend. Het middel moet dus worden verworpen.

Het zesde middel

27 Verzoekster heeft tenslotte gesteld de bestreden beschikking onrechtmatig te achten omdat daarin de houding welke zij na 21 oktober 1980 heeft aangenomen, niet in aanmerking is genomen, en met name niet de omstandigheid dat de vennootschap San Carlo in de maanden november en december 1980 haar fabriek heeft gesloten, om niet meer dan de haar toegekende produktiequota te produceren.

28 Naar 's Hofs oordeel kan dit middel slechts worden verworpen, omdat de door de vennootschap San Carlo ingeroepen omstandigheid, mocht zij al komen vast te staan, voor de rechtmatigheid der bestreden beschikking in ieder geval irrelevant is, alsook omdat de instructie heeft geleerd dat deze stelling feitelijk onjuist is: verzoekster produceerde in de maanden oktober, novem-

ber en december van bedoeld kwartaal onderscheidenlijk 3 166 ton, 2 194 en 2 439 ton. Redelijkerwijs kan dus niet worden gesteld dat verzoekster haar bedrijvigheid in de maanden november en december 1980 heeft gestaakt.

29 Op grond van een en ander moet de tot nietigverklaring van de bestreden beschikking strekkende vordering worden verworpen.

De subsidiaire vordering, strekkende tot verlaging van de opgelegde boete

30 Het Hof merkt allereerst op dat de beide laatstbesproken middelen, die kunnen worden geacht zowel aan de vordering tot nietigverklaring van de bestreden beschikking als aan de vordering tot verlaging der geldboete te zijn ten grondslag gelegd, zijn verworpen omdat zij op feitelijk onjuiste posita berustten.

31 In de tweede plaats merkt het Hof op dat, voor zover verzoekster heeft gesteld dat betaling van de opgelegde boete haar zou noodzaken haar werkplaatsen te sluiten en haar 30 personeelsleden te ontslaan, zulks op zichzelf verlaging van het boetebedrag niet vermag te rechtvaardigen.

32 Zoals het Hof reeds (in het arrest, op 11. 5. 1983 gewezen in de zaak Klöckner/Commissie, 303 en 312/81, Jurispr. 1983, blz. 1507) heeft overwogen, zou het stelsel der produktiequota worden ondergraven, indien iedere onderneming met een beroep op een door ernstige economische moeilijkheden veroorzaakte noodtoestand, zich aan de beperkingen zou kunnen onttrekken en de haar toegekende produktiequota naar believen zou kunnen overschrijden. Dit zou een kettingreactie doen ontstaan die het systeem zou doen ineenstorten, waarmede artikel 58 EGKS-Verdrag een dode letter zou worden.

33 Voorts is uit de instructie, en wel met name uit het proces-verbaal van het onderzoek, door de raad van toezicht op 21 september 1982 bij de vennootschap San Carlo verricht, gebleken dat de financiële toestand van de ven-

nootschap weliswaar zorgwekkend is te achten, maar dat volgens de raad van toezicht een bijkomende financiële last, indien over tijdseenheden verdeeld, zou kunnen worden opgebracht en tijdens de instructie, namelijk tijdens de mondelinge behandeling, heeft de Commissie zich bereid verklaard de vennootschap San Carlo — niet te lange — betalingstermijnen toe te staan.

34 In de derde plaats heeft San Carlo betoogd dat bij de boeteoplegging van de in de regel gevolgde schatting van 82,5 Ecu per ton overschrijding is uitgegaan, hetgeen een miskenning zou inhouden van artikel 58, lid 4, EGKS-Verdrag, volgens hetwelk de Commissie „aan ondernemingen, die haar beschikkingen, gegeven ter uitvoering van dit artikel overtreden, boeten [kan] opleggen tot ten hoogste een bedrag gelijk aan de waarde van de ongeoorloofde produktie." De vennootschap is met name van mening dat het boetebedrag ten hoogste gelijk mag zijn aan de winst die over het te veel geproduceerde tonnage werd behaald, en zij verwijst in zoverre naar hetgeen door de vennootschap Roè Volciano in de onder nr. 234/82 bij het Hof aanhangig gemaakte zaak werd betoogd.

35 Het Hof stelt enerzijds vast, dat voormelde bepalingen van artikel 58 EGKS-Verdrag de waarde der ongeoorloofde produktie — en niet de bij verkoop van de produktie bereikte winstmarge — betreffen, anderzijds dat er ten deze in geen geval kan worden verwezen naar het standpunt van de vennootschap Roè Volciano, wier betoog in hoofdzaak gebaseerd was op de omstandigheid dat zij uitsluitend als verwerkende industrie voor rekening van derden optreedt, hetgeen met verzoekster niet het geval is. Van bijzondere redenen om in casu een strikte toepassing van artikel 58 achterwege te laten, is dus niet gebleken; de Commissie heeft de bepaling op de juiste wijze toegepast.

36 Verzoekster heeft voorts haar goede trouw ingeroepen, maar redenen welke een verlaging van het boetebedrag zouden rechtvaardigen, heeft het Hof niet ontdekt.

37 Op grond van een en ander moet de tot verlaging van de opgelegde boete strekkende vordering worden verworpen.

De vordering dat het Hof verzoekster „voorwaarden en termijnen" zal stellen welke zowel haar financiële situatie als de conjunctuur in de ijzer- en staalindustrie recht doen wedervaren

38 Deze vordering, die er in feite toe strekt dat het Hof tot de Commissie, die uitsluitend bevoegd is om aan de beboete ondernemingen betalingsfaciliteiten te verlenen, bevelen zal richten, is kennelijk niet-ontvankelijk.

Kosten

39 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2 van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij desgevorderd in de kosten worden verwezen. Aangezien de vennootschap Ferriere San Carlo in het ongelijk gesteld is, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verwijst verzoekster in de kosten.**

Galmot Pescatore

Mackenzie Stuart Due Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg, op 30 november 1983.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Vijfde kamer

Y. Galmot